

него, защото отъ близката търница се вдигна облакъ отъ врабци, долетѣ на веслото — и скоро гроздето бѣ изкълвано до зърно.

Никой не свика полскитѣ мишки — тѣ просто намѣриха ечемика и го пренесоха, додето изгрѣ слънцето.

Една катеричка, която безгрижно скачаше отъ клонъ на клонъ и случайно доскача до Пене — прибра орѣхитѣ. Единъ язовецъ се погрижи за царевицата. А Заю-Баю видѣ смѣтката на киселицитѣ.

Едно натирено въ трънацитѣ магаре израпа тиквата. А любеницата — затъркаляна отъ свинята презъ

нощта по склона, бѣ намѣрена отъ едно овчарче.

Събуди се Пене, чакъ когато слънцето здравата го напече. Огледа се съ полусънени очи. Съ мжка си припомни всичко. Видѣ, че му сж останали само пиперкитѣ, лука, боба въ ржкавитѣ и дрѣнцитѣ въ кратуната. Видѣ се цѣлиятъ разгърденъ и раздърпанъ. Поприбра се. Одуха и позатупа калпака, кривна го. Намѣри всичко, що бѣ оцѣлѣло отъ богатия товаръ, тръгна и тжжно си каза:

— Благодаримъ и за това! Все пакъ — ще има съ какво да зарадвамъ децата.

Тодоръ Харманджиевъ

ПЛАМЪЧЕТА

Въ топло бащино огнище
пламъци трептятъ.

Тѣ игриво се премѣтатъ,
и сякашъ шептятъ:

„Въ мрака ношенъ ние грѣемъ
съ чудна свѣтлина,

Посрѣдъ зима ние носимъ
сладка топлина.“

Пламъчета сини, бѣли
трепкатъ и блестятъ
сякашъ пролѣтни цвѣтенца
радостно цвѣтятъ.

Ранъ-Босилекъ